

Arrest

nr. 143 625 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster diende op 18 juni 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.2 Deze aanvraag werd geweigerd op 16 december 2014 (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door art. 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De verklaring wettelijke samenwoning werd afgesloten op 23.08.2013. Betrokkenen wonen op hetzelfde adres sinds 7.11.2013. Er kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag op hetzelfde adres woonden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, 40bis, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 51 van koninklijk besluit 8 oktober 1981, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij adstrueert het middel als volgt:

"8.1. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. [...]"

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met haar wettelijke partner. Immers zij heeft reeds een relatie van twee jaar en woont reeds langer dan een jaar samen met haar partner op het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij ook kennelijk onredelijk handelt door te beweren dat zij geen aanspraak zou maken op een verblijf van meer dan drie maanden omdat een jaar samenwoning niet zou zijn aangetoond voorafgaandelijk aan de verblijfsaanvraag terwijl dit wel het geval was op het moment dat zij haar beslissing neemt en desalniettemin stelt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken redelijk had gehandeld dan had ze de verblijfsaanvraag goedgekeurd op 16 december 2014.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar handelwijze en gebrekkige onderzoek artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, evenals de zorgvuldigheidsplicht schendde.

8.2. *Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.*

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52§4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

" Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning)

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en

betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: "Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.". Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte.

Verzoekster is uiteraard gerechtigd om op basis van andere en bijkomende bewijsstukken of nieuwe elementen een nieuwe verblijfsaanvraag, zodat niet valt in te zien waarom verzoeker noodzakelijkerwijs in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, kon er overigens geen enkele discussie meer bestaan over het feit dat verzoekster reeds meer dan een jaar samenwoont met haar partner. Dat verzoekster in aanmerking dient te komen voor verblijf op een andere rechtsgrond, is een voorwaarde die niet wordt bepaald in artikel 52 Vreemdelingenbesluit. De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet.

Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Dat art. 74/13 Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing is een beslissing tot verwijdering.

Dat verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van deze verplichte overweging.

Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden..."

Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoeker te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar.

Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014).

Dat verzoekster de EXIF gegevens had kunnen bezorgen aan de Dienst Vreemdelingenzaken indien zij zich hierop zou beroepen. Dat verzoekster tevens het jaartal kon bezorgen van de datum van 22.09 op de afdruk van Facebook, zodat de datum van plaatsing gekend was geweest zodat er geen enkele twijfel zou zijn geweest over het feit dat betrokkene meer dan twee jaar een relatie hebben.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

8.4. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met haar partner waarmee zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten in België. Deze familieband is voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoekster in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoekster niets meer verloren heeft in haar land van herkomst en dat haar partner haar moeilijk kan volgen naar Suriname nu hij werkt in België.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster.

De bestreden beslissing schendt dan ook: de formele motiveringsplicht, het artikel 7, 40bis, 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 41 van het Handvest grondrechten Europese Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2.1. De bestreden beslissing vermeldt als determinerend motief dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner zoals vereist door artikel 40 bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische

berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
– *ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*
b) met elkaar komen samenleven;
c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Waar verzoekster aanvoert dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds een relatie van twee jaar had en meer dan een jaar samenwoonde met haar partner, gaat verzoekster uit van een verkeerde interpretatie van de wet, die duidelijk stelt dat aan het vereiste van een jaar samenwoning of een behoorlijk geattesteerde relatie van tenminste twee jaar voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend. Zij betwist in het middel niet dat dit niet het geval was. In de mate verzoekster betoogt dat het motief op dit punt onredelijk is of in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze beginselen er niet toe kunnen strekken dat een duidelijke wetsbepaling buiten werking wordt gesteld. In de mate het middel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf, is het ongegrond.

2.2.2. Met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker aan dat de gemachtigde bij de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een discretionaire bevoegdheid heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zodat dit bevel een eigen wettelijke basis en een eigen motivering vereist. Verzoeker leidt een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet af uit het feit dat in casu iedere motivering voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. Artikel 52, § 4, vijfde lid van vreemdelingenbesluit, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit deze bewoordingen kan, zoals verzoeker pertinent opmerkt, geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. De weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen afzonderlijke beslissingen en hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Zoals verzoeker terecht aanvoert bepaalt artikel 8 van de vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5°wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
6°wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7°wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8°wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
9°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
10°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
11°wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
12°wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.
[...]"

Te dezen moet worden vastgesteld dat de motivering met betrekking tot de afgifte van het bevel enkel vermeldt dat verzoeker geen houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Daargelaten de vraag of een koninklijk besluit de bijzondere motiveringsplicht van artikel 8 van de vreemdelingenwet in de weg kan staan, bepaalt het voormelde artikel 52, §4, vijfde lid, enkel dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het motief op grond waarvan het bevel steunt, met name de afwezigheid van een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, beantwoordt niet aan een van de in artikel 7 van de wet opgenomen gronden om tot de afgifte van een bevel over te gaan.

Het middel is, in de mate het betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT